

DIALOGURI CU DUMNEZEU

4. MOARTEA, SINGURA ȘANSĂ

Ardeiaș Vlad, octombrie 2017

După ce am studiat despre identitatea pe care Dumnezeu i-a oferit-o omului încă de la începuturi dar și după căderea sa (Ghedeon), mai apoi despre fuga de Dumnezeu (Adam) și absurdul rezultat din aceasta (Iona), în articolul de față vom studia despre unica soluție pe care omul o are pentru a scăpa din acest cerc vicios: fuga de Dumnezeu care determină absurdul gândirii sale motiv pentru care accelerează și mai mult în goana spre destinația „*departe de fața Domnului*” (Iona 1:3). Toate eforturile omului de a găsi o altă soluție decât unica propusă de Dumnezeu, nu au făcut decât să demonstreze din nou și din nou că rezultatul eforturilor sale nu va fi decât absurd, păgubos, inutil. Indiferent de era, cultura sau conjunctura în care s-au consumat aceste strădanii, rezultatul a fost invariabil același, realitate care ar trebui să ne spună cât de important este să ne oprim cât mai curând din aceste încercări pentru a-I oferi lui Dumnezeu o șansă de a demonstra că soluția Lui este într-adevăr unica eficientă.

● familie cu probleme

Rebeca, soția lui Isaac, nu putea avea copii iar acest lucru, în societatea acelor timpuri era privit ca un blestem. În urma rugăciunii soțului ei, pe când acesta avea 60 de ani, Rebeca rămâne însărcinată și naște nu unu, ci doi copii, ambii băieți: Esau și Iacov.

Copiii aveau 20 de ani când a murit Avraam ceea ce înseamnă că aceștia au crescut având posibilitatea de a asculta direct din gura patriarhului istoriile experiențelor extraordinare pe care acesta le-a trăit cu Dumnezeu. Mediul în care au crescut acești doi băieți a fost însă unul ostil, cu lupte și dezbinări, pentru o perioadă locuind în țara filistenilor.

Când Isaac era în vârstă de 100 de ani, Esau, cel mai mare dintre cei doi gemeni, se căsătorește cu două femei hetite care aduc multă amărăciune întregii familii. Fiind favoritul mamei și probabil puternic influențat de aceasta, în acest nou context Iacov nu întârzie să se căsătorească. Nu este însă greu de imaginat tensiunile create și discuțiile referitoare la viitorul moștenitor alături de groaza părinților, probabil mai ales a mamei, la gândul că totul va fi moștenit de Esau și cele două neveste ale lui.

Datorită faptului că părinții nu au fost echilibrați în modul în care s-au raportat la cei doi copii, în sânul familiei s-a născut un dezzechilibru. Isaac l-a favorizat pe Esau în detrimentul fratelui său iar Rebeca, probabil pentru a compensa, l-a favorizat pe Iacov. În acest context, Iacov urma să fie cel mai probabil nedreptățit de Esau după moartea părinților, gând care o neliniștește pe Rebeca.

Și pentru că societatea patriarhală era dominată de bărbați, Esau, favoritul tatălui, trebuie să fi dominat întreaga familie. Având profilul perfect al liderului timpului său, Esau era sigur de poziția pe care urma s-o dețină după dispariția părinților săi: „*un vânător îndemânatic, un om care își petrecea vremea mai mult pe câmp*” (Geneza 25:27), având deja două soții.

„*Iacov era un om liniștit, care stătea acasă în*

Cuprins:

Moartea, singura șansă	Pag 1
Există păcat fără lege?	Pag. 5
Răspuns unei dileme	Pag. 6
Anunț	Pag. 10
Sfârșitul este la uși	Pag 10

corturi" (Geneza 25:27), imagine care în societatea acelor timpuri nu-l recomanda ca fiind de încredere în ceea ce privește cârmuirea viitoare a afacerilor familiei, mai ales în contextul tensiunilor cu vecinii. Biblia îl prezintă la un moment dat pe Iacov gătind o ciorbă, bucătăria fiind pe atunci o îndeletnicire a servitorilor și a femeilor. Evident, Iacov trebuie să se fi simțit frustrat de toată această situație și de perspectiva de a-i fi supus fratelui său și soțiilor acestuia a căror influență și comportament „au fost o pricină de mare amărăciune pentru Isaac și Rebeca.” (Geneza 26:35).

Eforturi de supraviețuire

Pentru că nu ar fi avut nicio șansă să-și înfrunte fratele într-o confruntare fizică, Iacov pândește orice moment și orice conjunctură pe care ar putea-o fructifica în avantajul lui pentru viitor. Iar aceasta nu întârzie să apară.

Într-o zi ca oricare alta Esau se întoarce acasă de la vânătoare epuizat și înfometat. Întâmplarea face ca în chiar acel moment tabăra să fie plină de mirosul ciorbei de linte și a pâinii proaspete pe care Iacov tocmai le pregătea. Cererea lui Esau este una cât se poate de normală, însă răspunsul instinctiv al lui Iacov trădează disperarea acestuia: „*Vinde-mi azi dreptul tău de întâi născut!*” (Geneza 25:31). Nicio întrebare despre cum a fost la vânătoare, nicio empatie, nicio dorință de a-și ajuta fratele, absolut niciun sentiment. Reacția instinctivă ne arată ardoarea cu care aștepta orice conjunctură în care fratele mai puternic să-i ceară lui ceva, orice, pentru a-i veni și lui rândul să bată cu pumnul în masă.

Nu știm care erau privilegiile celui dintâi născut în timpul patriarhilor, însă ulterior, când Israel a devenit o națiune, aceste privilegii au devenit din ce în ce mai clare: cel dintâi născut urma să fie preotul familiei, cel care oferea binecuvântarea paternală, urma să primească o parte dublă din moștenire și să moștenească autoritatea oficială a tatălui. Toate aceste privilegii constituiau visele lui Isaac, ceea ce, în mintea lui, nu ar fi reușit să obțină pe nicio altă cale decât prin vicleșug.

În fața perspectivei de a sta la oalele fratelui său toată viața, Iacov lupta cu disperare să găsească o cale de a supraviețui, de a-și salva viața și reputația prin dominarea lui Esau. Evident, acest lucru ar fi fost imposibil de realizat cu forța, motiv pentru care mintea lui Iacov era într-o permanentă căutare de noi căi, noi șiretlicuri prin care să-l ademenească pe fratele lui într-o capcană. Și a reușit. Folosindu-se de momentul în care Esau era epuizat pe de o parte, și de încrederea acestuia în propriile-i forțe pe de altă parte, Iacov demonstrează orice altceva în afară de iubire față de fratele lui, reiterând fapta lui Cain.

Anii trec iar Isaac, aproape orb de-acum, simte că momentul morții sale este aproape. Tranzacția dintre cei doi frați, linte în schimbul dreptului de întâi născut, trebuie să fi devenit notorie în tot tribul lui Isaac, motiv pentru care acesta dorește să contrabalanseze situația asigurându-se că băiatul lui favorit, Esau, va primi ceea ce este cel mai valoros, binecuvântarea părintească ce urma să întrecă cu mult beneficiile dreptului de întâi născut. Pentru a crea un cadru de sărbătoare și deplină satisfacție, tatăl îl roagă pe băiat să-i pregătească un vânat proaspăt după propriul lui gust „*ca să te binecuvânteze sufletul meu înainte de a muri.*” (Geneza 27:4). Planul este însă aflat de mama celor doi care, eșuând în a constitui un liant între cei trei bărbați, conspiră un nou șiretlic. Lui Iacov însă i se face frică, dar Rebeca, neînțelegând că fuga de Dumnezeu aduce numai dezastru, încearcă să-l liniștească prin cuvintele care i-au urmărit copiii timp de aproape 2000 de ani: „*Blestemul acesta, fiule, să cadă peste mine!*” (Geneza 27:13). Deseori părinții au dovedit o mare lipsă de înțelepciune încrezându-se în propriile instincte când a venit vorba despre alegerile pentru copiii lor, în loc să se încreadă în cuvântul lui Dumnezeu. Istoria este plină de exemplele părinților care, dintr-o dragoste oarbă în lipsa candelii cuvântului sfânt, și-au condus copiii la dezastru chiar dacă au avut numai intenții bune. Din păcate Rebeca nu a învățat din istoria socrului ei Avraam care, negându-și instinctul de părinte, și-a sacrificat copilul la cererea lui Dumnezeu, aducând astfel asupra lui adevărata binecuvântare a cerului.

Derutat și plin de frică dar în supunere față de mama lui, deghizându-se și mințind, Iacov reușește să păcălească simțurile tatălui său. Crezând că este Esau, Isaac rostește asupra lui nu numai binecuvântările materiale și succes în războaie, dar și ceea ce era cel mai semnificativ pentru ei: „*Să fii stăpânul fraților tăi, și fiii mamei tale să se închine înaintea ta!*” (Geneza 27:29).

Dezastrul

Evident, toate eforturile băiatului și ale mamei lui au rezultat într-un dezastru general și un viitor pe care mulți l-ar numi blestemat pentru Iacov. Când a aflat cele petrecute în lipsa lui, „Esau ... a scos mari țipete, pline de amărăciune, ... a ridicat glasul și a plâns.” (Geneza 27:34, 38). Într-o uimire deplină, asemenea unui boxer care nu-și poate reveni din loviturile neașteptate ale oponentului său, Esau îl întreabă pe Isaac: „N-ai păstrat nicio binecuvântare pentru mine? ... N-ai decât această singură binecuvântare, tată? Binecuvântează-mă și pe mine, tată!” (Geneza 27: 36, 38). Isaac însă știe că un cuvânt rostit nu mai poate fi retras, iar consecința pentru Esau a faptului că Iacov va fi stăpânul fraților lui, este că „vei sluji fratelui tău” (Geneza 27:40).

Dezastrul absurdului gândirii lui Iacov și al Sarei a fost cumplit. Decizia lor de a-l jefui pe Esau de drepturile lui și de a-l înșela pe Isaac a condus la nașterea unei uri înverșunate în inima lui Esau și la decizia acestuia de a-și ucide fratele imediat după moartea tatălui lor. Îngrozită de această perspectivă, Rebeca aranjează plecarea acestuia „cu acte în regulă” folosindu-se de presiunea din partea celor două soții ale lui Esau: „M-am scârbit de viață din pricina fetelor lui Het. Dacă Iacov va lua o asemenea nevastă dintre fetele lui Het, dintre fetele țării acesteia, la ce-mi mai este bună viața?” (Geneza 27:46). Isaac acceptă planul Sarei și-l binecuvântează pe Iacov astfel: „Dumnezeul cel Atotputernic să te binecuvânteze, ... să-ți dea binecuvântarea lui Avraam.” (Geneza 28:3, 4).

Astfel, ca rezultat al propriilor căi și eforturi de a-și depăși fratele și a-și face un rost în viață, Iacov se vede nevoit să-și părăsească familia, lăsându-și în urmă părinții îndurerăți și fratele înverșunat împotriva lui. Probabil că dacă ar fi renunțat la lupta lui de supraviețuire măcar acum, când s-a dovedit falimentară, recunoscându-și și mărturisindu-și greșelile, întreaga istorie s-ar fi derulat cu totul altfel. Iacov pleacă însă spre Padan-Aram cu mintea confuză și sufletul sfâșiat.

Binecuvântarea

Obosit mai mult de gândurile care-l urmăreau și de temerile ce-l bântuiau decât de distanța parcursă pe jos, Iacov se oprește la apusul soarelui pentru a se odihni. Se întinde pe pământ, își așează capul pe o piatră, adoarme și visează. În vis i se arată Domnul care-l asigură că a primit „binecuvântarea lui Avraam” pe care Isaac o rostise asupra lui, asigurându-l că „nu te voi părăsi până nu voi împlini ce-ți spun.” (Geneza 28:15). Reacția lui Iacov surprinde și ne descoperă care era perspectiva lui asupra lui Dumnezeu:

„Cu adevărat, Domnul este în locul acesta, și eu n-am știut.” (Geneza 28:16).

Cum Iacov: nu ai știut că Dumnezeu este în locul acela? Asta înseamnă că nu ai știut că Dumnezeu este prezent peste tot în același timp? Atunci ce credeai tu despre Dumnezeu? Cel mai probabil că este în casa Lui, undeva în cer, privind și cântărind fiecare om în parte. Uimit de această revelație, Iacov tot nu înțelege că Dumnezeu este prezent pretutindeni, motiv pentru care denumeste petecul de pământ cu piatra dedicată prin ungerea cu untdelemn, „Betel” care înseamnă „casa lui Dumnezeu”. Îndemnul său de peste ani „Scoateți dumnezeii străini care sunt în mijlocul vostru, curățiți-vă și schimbați-vă hainele, ca să ne sculam și să ne suim la Betel” (Geneza 35:2, 3) ne arată faptul că imaginea lui Dumnezeu care este legat de un loc sau de o clădire anume și raportarea în termeni fizici la Acesta, își are rădăcinile încă din lumea de atunci. Din păcate, mulți Creștini de astăzi sunt încă tributari acestei viziuni primitive, viziune care conduce în mod inevitabil la o raportare personală foarte limitată la Dumnezeu:

„Dacă va fi Dumnezeu cu mine și mă va păzi în timpul călătoriei pe care o fac, dacă-mi va da pâine să mănânc și haine să mă îmbrac și dacă mă voi întoarce în pace în casa tatălui meu, atunci Domnul va fi Dumnezeul meu; piatra aceasta pe care am pus-o ca stâlp de aducere-aminte va fi casa lui Dumnezeu și Îți voi da a zecea parte din tot ce-mi vei da.” (Geneza 28:20-22).

Această viziune limitată conduce la o experiență limitată: omul renunță la dumnezeii străini, se spală și își schimbă hainele atunci când merge la biserică (clădirea bisericii) pentru că, în viziunea lui, aceea este casa lui Dumnezeu. Comportamentul și atitudinea lui în răstimpul petrecut acolo este marcată de seriozitate și sobrietate pentru că acolo este prezența lui Dumnezeu și, înainte să plece, nu uită că contribuie cu cele zece procente din venitul lui pentru a se asigura că și-a exprimat recunoștința pentru binecuvântările primite în valuta care are cel mai mare preț: banul. Evident, toate acestea fiind valabile doar cu condiția ca Dumnezeu să-l

păzească, să-i dea pâine și haine, și să-i asigure o escortă permanentă pentru a se întoarce mereu în pace acasă.

Dumnezeu nu se angajează în niciun dialog cu Iacov de această dată, probabil pentru că nu ar fi avut cu cine. Iacov era încă decis să-și făurească fericirea cu propriile-i forțe, motiv pentru care Dumnezeu se limitează la a-i spune „*nu te voi părăsi până nu voi împlini ce-ți spun.*” (Geneza 28:15). Trebuia să mai treacă încă două decenii până când Iacov urma să fie pregătit pentru un dialog cu Dumnezeu; cu cât mai lungă întârzierea, cu atât mai violent dialogul.

Determinat să-și croiască o cale, să-și facă un nume și o avere, Iacov muncește asiduu pentru Laban timp de 20 de ani. În tot acest timp Iacov experimentează din plin sentimentul de a fi înșelat într-unul dintre aspectele cele mai importante: familia. În urma unui truc făcut de Laban, socrul său, Iacov primește de soție pe sora alesei inimii lui, sfârșind în final cu două soții care erau surori. Istoria propriei familii îl urmărește ca o umbră, familia pe care o întemeiază fiind un amalgam care, pe măsură ce crește, îi aduce din ce în ce mai multă durere. După aceste două lungi decenii, Iacov se vede nevoit să fugă din casa socrului său pentru a scăpa de dominarea familiei acestuia. Protejat fiind de Dumnezeu, așa cum i se promisese, Iacov scapă de amenințarea lui Laban și se îndreaptă spre casă împreună cu toată familia și agoniseala trudei lui.

Dialogul

Însă, cu cât se apropie mai mult de casă cu atât mai limpede îi devine faptul că toată această paranteză de 20 de ani din viața lui nu a reușit să-i rezolve în niciun fel problema, ci numai a amânat-o și, într-un fel chiar a complicat-o. Când realizează că fratele lui Esau se apropie de alaiul lui în fruntea unei cete de 400 de bărbați, Iacov se descoperă din nou față în față cu trecutul care, dintr-o dată, devenise din nou prezent. Ca un gest disperat de a salva ce se mai putea salva, împarte întreaga familie în două cete cu gândul ca măcar jumătate din realizările personale să fie salvate. Apoi, într-un ultim efort de a rezolva situația prin propria-i înțelepciune, trimite mai multe turme compuse din sute de animale înaintea fratelui său ca dar, cu speranța că-i va îndupleca inima și-l va determina să reconsidere măcelul prevăzut de Iacov. „*I-a luat, i-a trecut pârâul și a trecut tot ce avea. Iacov însă a rămas singur.*” (Geneza 32:23, 24). Atunci și acolo, în singurătatea și disperarea nopții sufletului lui, Dumnezeu îl întâlnește pe Iacov într-unul dintre cele mai remarcabile dialoguri dintre om și Dumnezeu: lupta.

Chiar și numai exercițiul acesta de imaginație este unul dificil: un om se luptă cu Dumnezeu. Ce nu face însă un Tată pentru fiul lui? Iar lupta, care a durat toată noaptea „*până în revărsatul zorilor*” (Geneza 32:24), a fost așa: Bărbatul Acesta l-a ținut pe Iacov la distanță și l-a hăituit până la istovire fără să-l răpună. Oră după oră i-a arătat că îi este imposibil să biruiască în această luptă, indiferent de câtă adrenalină îl alimentează și de câtă determinare îl motivează. Ori de câte ori era pe cale să-l răpună, făcea un pas în spate, lăsându-i lui Iacov impresia că încă mai existau șanse de biruință. În final îl lovește astfel încât să se asigure că Iacov nu va mai putea fugi niciodată, vindicându-l astfel pe deplin de boala lui: fuga de Dumnezeu. Iar pentru a pecetlui această schimbare dramatică, îi și schimbă numele, modificându-i astfel identitatea: din „*cel ce ține de călcâi*”, în „*cel ce luptă cu Dumnezeu*”: „*căci ai luptat cu Dumnezeu și cu oameni și ai fost biruitor.*” (Geneza 32:28).

Pentru a-l învăța una din cele mai importante lecții pe care omul are nevoie s-o învețe, Dumnezeu l-a pus pe Iacov față în față cu sine însuși în acea noapte, descoperindu-i că încercarea de a se struni pe sine și a birui este sortită eșecului. Singura șansă nu este de a se lupta cu sine însuși, ci moartea sinelui. 1700 de ani mai târziu, Domnul Isus avea să exprime acest adevăr în următoarele cuvinte:

„*Oricine va vrea să-și scape viața o va pierde, dar oricine își va pierde viața pentru Mine o va câștiga.*” (Matei 16:25).

Apostolul Pavel de asemenea scria că „*preocuparea pentru fire este dușmănie față de Dumnezeu, căci ea nu se supune Legii lui Dumnezeu și nici nu poate s-o facă.*” (Romani 8:7 NTLR), motiv pentru care „*departe de mine gândul să mă laud cu altceva decât cu crucea Domnului nostru Isus Hristos, prin care lumea este răstignită față de mine și eu, față de lume!*” (Galateni 6:14).

În cadrul acestui dialog fără cuvinte, Dumnezeu l-a învățat pe Iacov că lupta de a împlini legea divină, de a atinge neprihănirea și sfințirea, este în realitate o luptă împotriva lui Dumnezeu.

Luptându-se împotriva lui însuși, împotriva proprie-i lui naturi pentru atingerea desăvârșirii, omul luptă în realitate împotriva singurei Soluții oferite de Dumnezeu, și anume moartea sinelui și acceptarea Fiului Său, Isus Hristos. Încăpățânarea lui Iacov de a-și rezolva singur problemele și de a-și croi un drum în viață prin propria-i înțelepciune, l-a costat mult timp și creionarea unui viitor deloc plăcut pentru familia sa. Dacă ar fi învățat mai devreme prețioasa lecție din noaptea luptei sale cu Dumnezeu, istoria sa ar fi fost cu mult diferită.

În fapt, toți oamenii vor muri: unii vor fi zdrobiți iar alții vor fi spulberați. Diferența dintre cele două categorii va fi dată de momentul în care se consumă această moarte: înainte după revenirea Domnului Hristos:

„Oricine va cădea peste piatra aceasta va fi zdrobit de ea și, pe acela peste care va cădea ea, îl va spulbera.” (Luca 20;18).

Asemenea lui Iacov care, șchiopătând, a purtat tot restul vieții semnul vindecării de fuga de Dumnezeu, toți cei care cădem peste Piatra Isus Hristos și suntem zdrobiți de aceasta, purtăm *„în trupul nostru, omorârea Domnului Isus”* (2 Corinteni 4:10). Singura soluție pentru problema fundamentală a omului care este propriul lui sine, este moartea și renașterea. Oricine acceptă această soluție divină va purta, asemenea lui Iacov, moartea Domnului Isus, bucurându-se astfel de viața Sa. Atunci când moare, asemenea lui Iacov, omul primește o nouă identitate, iar această identitate este de copil al lui Dumnezeu.

Lecția oferită de Dumnezeu în acest memorabil dialog este aceea că adevărata Viață începe cu moartea. Motivul pentru aceasta este că viața moștenită de toți oamenii prin naștere nu este compatibilă cu adevărata Viață și asta pentru că, în realitate, este moarte. Ferice de cei care învață această lecție și acceptă această soluție divină!

„Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu; născuți nu din sânge, nici din voia firii lor, nici din voia vreunui om, ci din Dumnezeu.” (Ioan 1:12, 13).

EXISTĂ PĂCAT FĂRĂ LEGE?

David Clayton, august 2017

Doresc să vă prezint trei pasaje care dovedesc dincolo de orice îndoială rezonabilă că păcatul, în adevăratul lui sens, nu poate fi definit ca fiind călcarea celor zece porunci. Aici avem mărturia a trei martori credincioși: Pavel, Ioan și Isus.

1. *„Căci, dacă păcătuim cu voia, după ce am primit cunoștința adevărului, nu mai rămâne nicio jertfă pentru păcate.”* (Evrei 10:26).

Există vreunul printre noi care nu a călcat voit cele zece porunci după ce a primit cunoașterea adevărului?

2. *„Oricine este născut din Dumnezeu nu păcătuiește, pentru că sămânța Lui rămâne în el; și nu poate păcătui, fiindcă este născut din Dumnezeu.”* (1 Ioan 3:9).

Cine dintre noi nu a călcat cele zece porunci după ce a fost născut din nou?

3. *„Veți cunoaște adevărul, și adevărul vă va face slobozi.’ Ei I-au răspuns: ‚Noi suntem sămânța lui Avraam și n-am fost niciodată robii nimănui. Cum zici Tu: ‚Veți fi slobozi?’’ ‚Adevărat, adevărat vă spun’, le-a răspuns Isus, ‚că oricine trăiește în păcat este rob al păcatului.’”* (Ioan 8:32-34) /

Cine dintre noi este liber de păcat până în punctul în care nu mai calcă cele zece porunci?

Dacă definim păcatul în relație cu cele zece porunci, atunci devine clar că

1. Nu mai există nicio jertfă pentru păcat în ceea ce ne privește,
2. Nu suntem născuți din Dumnezeu,
3. Nu cunoaștem adevărul.

Din nou: dacă păcatul este într-adevăr în principal călcarea celor zece porunci, atunci cum poate Dumnezeu să declare o persoană neprihănită atunci când acesta încă nu păzește cu desăvârșire cele zece porunci? Această afirmație ne spune de fapt că Evanghelia este „o ficțiune legală”, sugerând că atunci când Dumnezeu îi declară pe oameni neprihăniți, oameni care nu păzesc cele zece porunci în mod perfect, El acceptă o minciună.

Este clar faptul că păcatul, în esență, este mult mai mult și mult mai profund decât simpla călcare a uneia dintre cele zece porunci.

RĂSPUNS UNEI DILEME

Ardeiaș Vlad, august 2017

Primo M. Levi, chimist și scriitor italian, supraviețuitor al Holocaustului, a afirmat: „Există Auschwitz, deci Dumnezeu nu poate exista. Nu pot găsi o soluție acestei dileme. Tot caut, dar nu o găsesc.”

„Dacă Dumnezeu milostiv și bun afirmat de Creștinism există, de ce nu intervine pentru a preveni sau opri atrocitățile care au făcut și fac prea multe victime?” Aceasta este o întrebare ridicată atât de cei care s-au confruntat cu evenimente tragice și de cei care sunt sensibili la suferința semenilor lor, cât și de filozofi și atei ca argument împotriva existenței lui Dumnezeu. Atunci când întrebarea este privită strict din perspectiva argumentării, ea nu are puterea de a crea probleme celor angajați în rutina bisericească. Însă pentru mințile care sunt obișnuite să-și fundamenteze rădăcinile în realitate, această dilemă poate cauza pierderea credinței în Dumnezeu ca rezultat al aparentei contradicții dintre discurs și fapte.

De-a lungul timpului au existat repetate încercări de a oferi un răspuns acestei întrebări. Deseori însă aceste încercări au făcut mai mult rău decât bine. Concluziile variau între „Dumnezeu nu intervine decât pentru cei credincioși” și „Dumnezeu cunoaște sfârșitul de la început iar cei care au murit oricum erau pierduți.” Aceste argumente seamănă însă cu discursurile prietenilor lui Iov.

Vă invit însă ca în prima parte a acestui articol să oferim un răspuns practic acestei întrebări, pentru ca mai apoi să descoperim împreună lipsa de coerență a celor mai vehemenți susținători ai acestui argument.

Cel de-al doilea război mondial

Se estimează că numărul total al victimelor celor mai sângeros război din istoria omenirii este între 40 și 85 de milioane de morți, cifra cu care au căzut de acord majoritatea cercetătorilor fiind de 58,3 milioane. Această atrocitate s-a datorat în principal unui singur om: Adolf Hitler. Întrebarea referitoare la lipsa de reacție a lui Dumnezeu în cazul acestui genocid devine și mai stringentă când aflăm că începând cu anul 1933, s-au consumat peste 40 de încercări de a-l asasina pe Hitler.

Să ne imaginăm însă că toată această istorie ar fi fost prevenită de o intervenție divină. Pe când familia Hitler locuia încă în Braunau am Inn, Alois și Klara sunt înștiințați de preotul din localitate că Dumnezeu va lua viața micuțului Adolphus în vârstă de numai câteva luni. Zguduită de moartea celorlalți doi copii, Gustav și Ida cu numai un an înainte, Klara leșină pe loc. Alois încearcă însă s-o liniștească, spunându-i că trebuie să fie vorba de vreo ciudățenie a preotului numai pentru ca la două săptămâni distanță profeția să se împlinească: Adolphus se îmbolnăvește de hidrocefalie și moare. Vestea se răspândește cu rapiditate și, alături de familia Hitler, întreaga comunitate locală este revoltată. Casa, curtea și strada unde locuia familia Hitler au fost curând umplute de oameni care așteptau să vadă dacă preotul va veni la priveghiul primei seri. Spre uimirea tuturor, acesta a apărut cu câteva minute înainte de ora la care fusese programată întâlnirea și, fără nicio altă introducere, s-a adresat mulțimii astfel:

„Știu că astăzi stau între oameni și Dumnezeu. Tragedia prin care familia Hitler trece acum, este dincolo de cuvinte. Însă această tragedie este cu atât mai mare cu cât micuțul Adolphus, al treilea copil de care familia se desparte într-un singur an, a murit la porunca lui Dumnezeu. Aceeași întrebare care macină mințile și inimile dumneavoastră m-a ținut și pe mine treaz noaptea trecută: De ce? De ce Doamne să iei viața unui copil nevinovat? I-am spus lui Dumnezeu că nu voi putea face niciun pas mai departe până nu voi primi răspuns la această întrebare. Iar faptul că astăzi sunt aici, în fața dumneavoastră, înseamnă că am răspunsul. Dacă n-ar fi vorbit Dumnezeu, nici eu nu-aș fi îndrăznit să vorbesc, însă iată de mi-a spus El: micuțul Adolphus urma ca la vârsta de 50 de ani să înceapă cel mai mare și cel mai sângeros război pe care omenirea îl va fi văzut vreodată, un război care ar fi dus la moartea a 60 de milioane de oameni. Dumnezeu, în mila Sa, a intervenit pentru a preveni această nenorocire, suferința a zeci de milioane de oameni, curmând viața micuțului Adolphus. Dragi enoriași, în aceste momente grele, vă încurajez să aveți încredere în Dumnezeu!”

Dimineața următoare un grup de oameni în frunte cu Alois Hitler, tată micuțului Adolphus, au bătut la ușa preotului. Acesta i-a invitat binevoitor înauntru. S-au așezat cu toții pe primul rând de bănci din biserica veche, observând că preotul nu era mai odihnit decât ei. „Știu,” le-a spus acesta. „Știu de ce sunteți aici. Sunteți aici din același motiv pentru care nici eu n-am putut dormi: de unde știm că este adevărat?”. Alois interveni: „Părinte, cum să mă împac cu acest răspuns de neimaginat? Copilașul nostru, al unor oameni simpli, urma ca peste 50 de ani să aibă puterea și voința necesare pentru a începe un război ce ar fi ucis 60 de milioane de oameni? De unde știm că este adevărat? Cum poate Dumnezeu demonstra că asta urma să se întâmple.” „Ei bine Alois,” spuse preotul oftând, „Dumnezeu nu poate demonstra asta pentru că tocmai a împiedicat această istorie din a se derula. Trebuie să-L credem pe cuvânt.”

Islamul

Debutul erei islamice este considerat evenimentul numit „hijra”, capturarea orașului Yathrib de către Mohamed în anul 622. Religia islamică fondată de Mohamed este una a violenței, a permanentei lupte împotriva dușmanilor islamului, luptă cunoscută sub numele de „jihad”. Cercetătorii au estimat că de la debutul său, acest război a făcut mai bine de 270 de milioane de victime și asta pentru că, încă de la debutul său, islamul nu numai că s-a prezentat ca singura religie adevărată, dar a proclamat moartea tuturor celor care i se opuneau.

După ce a fost acceptat în Yathrib (Medina), Mohamed a început să pună bazele noii societăți islamice pe baza versetelor din Quran despre care susținea că le-a primit prin inspirație direct de la îngerul Gabriel pe când locuia încă în Mecca. Capitolele scrise în această perioadă urmau să accentueze locul său în linia profeților Biblici și, de asemenea, a diferențiat mesajul Quranului de Creștinism și Iudaism. În acea perioadă au început conflictele armate cu locuitorii din Mecca pe de o parte, dar și cu evreii care locuiau în acea zonă. Imediat după aceea, folosindu-se de manevre politice și conflicte armate, Mohamed a reușit să-și asigure controlul orașului Mecca și alianța tribului Quraysh moment din care numărul celor care i-au acceptat scrierile și poziția pretinsă a început să crească, religia islamică răspândindu-se din ce în ce mai mult. Pe lângă războaiele și conflictele interminabile din Orientul Mijlociu, în ultimii ani am început să simțim și noi, europenii, chiar pe propriul nostru teritoriu, care este spiritul islamului.

Să ne imaginăm însă că toată această istorie ar fi fost prevenită de o intervenție divină. Pe când Mohamed era deja în Medina, Dumnezeu, ca unul care cunoștea toată durerea și chinul pe care islamul avea să-l aducă omenirii, ar fi încurajat în mod deosebit unul dintre triburile de evrei care locuiau în zonă, să atace cetatea. Așa cum a făcut-o și în vechime, chiar dacă evreii ar fi fost în inferioritate numerică și poate fără abilități de războinici, Dumnezeu le promite biruința și le dă o poruncă exactă: să nu lase în viață pe niciun locuitor al Medinei, să ardă scrierile lui Mohamed și să distrugă cu desăvârșire toată cetatea, astfel încât nimeni să nu mai poată să recupereze nimic din ceea ce urma să constituie fundamentul spiritului islamic. Evreii sunt însă neîncredători că ei, niște simpli păstori, vor reuși să ducă la îndeplinire acest plan; le este teamă pentru viețile lor. Dumnezeu însă le promite puteri supranaturale și, mai mult decât atât, că nu vor înregistra absolut nicio pierdere. Încurajați de istoriile glorioase ale Vechiului Testament, evreii decid să-L creadă pe Dumnezeu și pornesc la luptă.

Auzind vestea iminentului atac, Mohamed baricadează cetatea și-și poziționează soldații pe zidurile ei, la loc sigur și ferit de orice efort al evreilor de a-i răni, ideal pentru a împrăștia moartea în rândurile acestora cu ajutorul sulițelor și săgeților. În dimineața atacului, atunci când evreii se opriseră la numai o mie de metri de intrarea cetății, locuitorii Medinei au început să râdă când au observat că numărul evreilor nu depășea 300. Curând însă lupta a început iar evenimentele s-au desfășurat într-o manieră deloc anticipată. Evreii s-au așezat într-o formație de luptă asemănătoare vârfului unei săgeți din care ricoșau toate eforturile de a-i opri. Poarta cetății a fost smulsă din țâțâni de parcă nici n-ar fi existat și până la apusul soarelui niciun locuitor al Medinei nu mai era în viață. După mai puțin de o săptămână, tot ceea ce mai amintea de Medina nu era decât un morman de ruine din care mai ieșea un fir de fum. Comandoul își dusesse la îndeplinire cu succes misiunea. Mohamed și toți adepții lui erau morți, scrierile lui fuseseră transformate în cenușă, orice sămânță a islamului fusese călcată în picioare, omenirea fiind scutită astfel de una dintre cele mai mari plăgi ce urmau s-o viziteze.

Vestea orașului în ruine și a populației măcelărite au ajuns însă la urechile tuturor. Reacția internațională este imediată și vehementă: „Asta este epurare religioasă! Le-a fost încălcat dreptul la libertate și la viață.” În următoarea lună este convocat un tribunal internațional unde sunt invitați reprezentanți ai tribului evreilor pentru a oferi explicații. Răspunsul lor este simplu: „Dumnezeu ne-a trimis, El ne-a oferit puterea supranaturală de a câștiga lupta fără nicio pierdere. Mohamed urma să fondeze o religie exclusivistă și violentă, religia care urma să facă peste 250 de milioane de victime. Dumnezeu, în mila Sa, a dorit să prevină moartea tuturor acestor oameni.” În fața acestui răspuns, toată sala a strigat oripilată: „Acesta este un Dumnezeu discriminator! Cum puteți demonstra că asta urma să se întâmple?”. „Nu putem; trebuie să-L credeți pe Dumnezeu pe cuvânt pentru că noi tocmai am oprit această istorie din a se întâmpla.”

Fiul împăratului David

Desigur, aceste exemple imaginare ar putea să continue urmate de acuze de epurare etnică, discriminatorie etc. Ceea ce este important de reținut este însă faptul că reacția publicului ar fi fost una negativă tocmai datorită faptului că una sau mai multe vieți ar fi fost curmate într-un mod arbitrar, fără posibilitatea de a demonstra faptic motivul invocat pentru aceasta. Chiar dacă Dumnezeu le-ar fi arătat lui Alois, Klarei și locuitorilor din Braunau am Inn pe cer ca pe o hologramă ororile Celui de-al Doilea Război Mondial, cum ar fi putut El demonstra că într-adevăr, toate acele imagini sunt luate din viitor și nu sunt inventate de El pentru a-Și justifica crima? Cine nu ar fi rămas cu întrebarea: „Dumnezeu este Dumnezeu; dacă El vrea să ascundă ceva, cine poate descoperi?”? Desigur, faptele consumate sunt singurele dovezi de netăgăduit ale deciziilor oamenilor, însă odată acestea consumate, ce se mai poate face?

Și totuși: istoria ne spune că Dumnezeu a intervenit în acest mod pentru prevenirea unor atrocități. Iată două exemple paralele celor discutate anterior:

Împăratul David, unul dintre eroii Vechiului Testament trecut în lista de onoare de apostolul Pavel în capitolul 11 al epistolei către Evrei, a adus unul dintre cele mai dureroase și înjositoare dezastre asupra lui, a familiei și a națiunii sale prin decizia de a fura soția unui dintre soldații de elită: Urie. După ce situația în scapă de sub control, împăratul David se coboară atât de jos încât decide să-l ucidă pe acest soldat care-i dovedise loialitate necurmată. Total dezarmat de darea în vileag a întregului complot, imaginea eroului lui Dumnezeu este pătată iremediabil nu numai în proprii ochi, în ochii tuturor celor ce avuseseră încredere în el, în ochii întregului popor, dar și în ochii dușmanilor săi. Produsul acestei crime oribile este un copilăș de care inima împăratului și lui Bat-Șeba se lipește iremediabil. Stupoare însă: Dumnezeu decide: „fiul care ți s-a născut va muri.” (2 Samuel 12:14).

Stați puțin: ce legătură avea acest copilăș cu alegerea împăratului? De ce a trebuit el să moară? De ce n-a murit David? De ce a trebuit să sufere el șapte zile pentru ca mai apoi să moară? Scriptura nu ne oferă explicații în acest sens, însă pe termen scurt consecințele faptei împăratului au fost violul, crima și pierderea multor vieți în timpul unei revolte (vezi 2 Samuel 13, 14, 15). Care ar fi fost însă influența pe care ar fi avut-o pe termen lung asupra tuturor celor ce cunoșteau situația existența acestui copil care era produsul unei crime? Cum s-ar fi dezvoltat el, ce caracter ar fi avut și ce alegeri ar fi făcut? Potrivit legii „unde s-a înmulțit păcatul, acolo harul s-a înmulțit și mai mult” (Romani 5:2), cu siguranță că Dumnezeu l-ar fi înconjurat pe copil cu o puternică influență cerească. Realitatea este însă că deseori această influență nu a fost acceptată, consecințele fiind direct proporționale cu puterea de influență a persoanei în cauză. Însă criticii care nu privesc și dincolo de cortină în lumea nevăzută, Îl critică aspru pe Dumnezeul din Vechiul Testament care a decis să curme viața unui copil nevinovat.

Iată așadar dilema: Dumnezeu este criticat că a intervenit prin curmarea vieții unui copil cu 1000 de ani înainte de Hristos în Palestina, dar este criticat că nu a intervenit prin curmarea vieții unui copil cu 2000 de ani după Hristos în Austria.

Amoriții

Amoriții, care proveneau dintr-unul din fiii lui Canaan (Geneza 10:15, 16) erau cunoscuți ca luptători neînfricați, foarte puternici și deosebit de înalți, Moise notând faptul că unul din regii lor, Og, avea un pat de 4 metri lungime (Deuteronomul 3:11). Atunci când țara i-a fost promisă lui Avraam, Dumnezeu i-a spus că urmașii lui nu se vor putea așeza acolo decât peste patru

generații „căci nelegiuirea amoriților nu și-a atins încă vârful.” (Geneza 15:16). Este important să reținem acest aspect.

După aproximativ 450 de ani, Dumnezeu îl încurajează pe Iosua să conducă poporul Israel într-una din cea mai sângeroasă campanie militară menționată în Scriptură. Una din aceste lupte a rămas memorabilă datorită unei intervenții fără precedent a lui Dumnezeu în favoarea evreilor: lupta de la Gabaon. Iosua a condus armata evreilor împotriva coaliției a cinci împărați amoriți pe care i-au nimicit cu desăvârșire. Marea lor majoritatea au fost omorâți de grindina care a căzut peste ei în timp ce se retrăgeau (Iosua 10:11), iar ceilalți au fost măcelăriți de evrei, după ce Dumnezeu l-a ascultat pe Iosua iar soarele și luna s-au oprit, oferindu-le evreilor răgazul necesar pentru a duce până la capăt lupta. Campania a continuat, Iosua nimicind cu desăvârșire cetățile Macheda, Libna, Lachis, Eglon, Hebron și Debir; „Iosua a bătut astfel toată țara, muntele, partea de miazăzi, câmpia și costișele și a bătut pe toți împărații; n-a lăsat să scape nimeni și a nimicit cu desăvârșire tot ce avea suflare, cum poruncise Domnul, Dumnezeul lui Israel.” (Iosua 10:40). Ceea ce uimește este nu numai faptul că armata evreilor a fost invincibilă, dar și rapiditatea cu care au înaintat, lupta pentru fiecare cetate în parte ne durând mai mult de o zi. Cum a fost posibil așa ceva? Ei bine, explicația este aceeași: „Domnul, Dumnezeul lui Israel, lupta pentru Israel.” (Iosua 10:42).

Încercând să elucidăm motivele din spatele acestei decizii a lui Dumnezeu, trebuie să ne reamintim că în timpul lui Avraam, Dumnezeu a fost Cel care a spus că poporul amoriților trebuie să mai rămână în acele teritorii încă patru generații „căci nelegiuirea amoriților nu și-a atins încă vârful.” (Geneza 15:16). Dar ce înseamnă asta? Se pare că Dumnezeu măsoară nu numai pulsul indivizilor, dar și al națiunilor. Există un nivel al degenerării cauzate de avansarea pe calea „departe de fața Domnului” (Iona 1:3) de la care nu mai există nicio întoarcere, iar acest proces se derulează atât în cazul individului, cât și în cadrul unei națiuni. Atunci când o națiune atinge nivelul de a sfida cele mai elementare legi naturale pe de o parte și cele mai evidente avertismente din partea lui Dumnezeu, orice speranță de recuperare este pierdută. Pe lângă asta, trebuie să considerăm influența și amenințarea pe care o națiune într-o asemenea stare le poate exercita în aria ei de influență. Nu știm exact în ce direcție se dezvoltau amoriții, însă putem vedea consecințele dezvoltării sistemului religios islamic.

Iată așadar dilema: Dumnezeu este criticat că a intervenit prin distrugerea popoarelor idolatre care ocupau Palestina cu 1400 de ani înainte de Hristos, dar este criticat că nu a intervenit prin distrugerea unei religii cu 600 de ani după Hristos în Arabia Saudită.

Lipsa de consecvență

Trebuie să observăm însă că toți cei care-L acuză pe Dumnezeu de pasivitate față de atrocitățile din timpurile moderne, Îl acuză pe Același Dumnezeu pentru că a intervenit în trecut. Richard Dawkins care este probabil în fruntea tuturor acestora, Îl descrie astfel pe Dumnezeul care a intervenit pentru prevenirea sau curmarea atrocităților din trecut, tocmai pentru că a făcut-o: „Dumnezeul Vechiului Testament este fără îndoială cel mai neplăcut personaj din toate lucrările de ficțiune: gelos și mândru de asta, un capricios meschin, nedrept și neiertător; un epurator etnic răzbunător și însetat de sânge; un bătauș misogin, homofob, rasist, criminal de copii, provocator de genociduri, ucigașul propriilor copii, pestilențial, megalomaniac, sadomasochist, capricios, hain.”

Toate aceste întrebări ne conduc însă la întrebarea fundamentală „De ce n-a intervenit Dumnezeu de la bun început pentru a eradica cea dintâi sămânță a răului?” Însă această întrebare conduce la o alta: „De ce a permis Dumnezeu răului să existe? În final El este Dumnezeu și poate face ce vrea. De ce să avem libertatea de a alege răul? De ce pomul cunoștinței binelui și răului?” Stai puțin; dar omul vrea să fie liber, nu? Desigur, toți cei care Îl arată cu degetul pe Dumnezeu pentru că a permis răului să existe, militează pentru libertatea absolută, cel puțin în declarații. Însă atunci când sunt confrunțați cu consecințele libertății, se pare că fac un pas înapoi. Și pentru că este mai ușor să fugă de responsabilitățile ce decurg din asumarea libertății, preferă lipsa de consecvență în argumentație. Se pare așadar că adevărata problemă o constituie consecințele și responsabilitățile individuale și sociale ce decurg din statutul de a fi liber, nu caracterul lui Dumnezeu.

Adevărul este că cei care ridică toate aceste obiecții incoerente, trăiesc într-un univers incoerent. Argumentul pe care-l aduc împotriva lui Dumnezeu nu consideră natura vieții, condițiile necesare dezvoltării unei relații bazate pe dragoste și respect reciproc, natura controverselor dintre bine și rău, conceptul de libertate etc. Creația așa cum a fost gândită de Dumnezeu este într-adevăr desăvârșită iar libertatea și consecințele acesteia pe care le vedem azi, fac parte din această creație desăvârșită. Maniera prin care Dumnezeu rezolvă aceste consecințe, cu toate că implică timp, este de asemenea desăvârșită, respectând drepturile fiecărei ființe în parte, scopul ultim fiind eternitatea, nu cei aproximativ 70 de ani de viață pe Terra.

Curând va veni ziua în care toate aceste taine detaliate ale istoriei vor fi descoperite, zi în care, în fața realității „*orice genunchi se va pleca înaintea Mea și orice limbă va da slavă lui Dumnezeu.*” (Romani 14:11).

ANUNȚ

Din fericire și cea de-a doua ediție în limba română a cărții „*Divina Vindecare*” semnată de David Clayton a fost epuizată. De la data primei apariții și până acum, au intrat în posesia acestei cărți aproximativ 10.000 de persoane din toate mediile și de toate coloraturile religioase din țara noastră. Mulți intelectuali au afirmat: „În sfârșit o carte care face ca religia Creștină să aibă sens pentru mintea mea.”

În consecință, săptămânal primim apeluri telefonice de la persoane care intră în contact cu noi pentru prima dată fie pentru a ne adresa întrebări legate de Creștinism, fie pentru a ne cere mai multe materiale care să le detalieze Vestea cea Bună. Acesta este motivul pentru care am decis să retipărim această carte în ce-a de-a treia sa ediție. Până acum am reușit să strângem aproape jumătate din suma necesară realizării acestui proiect. Sperăm ca în cel mai scurt timp să intrăm în posesia întregii sume, iar pentru aceasta vă solicităm și ajutorul dumneavoastră în rugăciune.

Vă mulțumim!

Prieteni de la Divina Vindecare

SFÂRȘITUL ESTE ~~APROAPE~~ LA UȘI!

Ardeiaș Vlad, octombrie 2017

„Tot așa, și voi, când veți vedea **toate** aceste lucruri, să știți că Fiul omului este aproape, este chiar la uși.” (Matei 24:33).

Septembrie 2017: Evenimentele profetice

Profetie: persecuția Creștinilor.

„Atunci vă vor da să fiți chinuiți și vă vor omorî; și veți fi urâți de toate neamurile pentru Numele Meu.” (Matei 24:9).

„Dacă M-au prigonit pe Mine, și pe voi vă vor prigoni.” (Ioan 15:18, 20).

Organizația mondială „Christian Freedom International” afirmă că există peste 200 de milioane de Creștini persecutați în 105 țări din cele 196 din lume, și că, la fiecare 5 minute, un Creștin este omorât pentru credința lui în Isus.

Împlinire:

Vineri, 1. SUA. Citatul din Numeri 6:24 postat la intrarea într-o școală a fost înlăturat la cererea unei organizații ateiste sub motivul că încalcă legea.

Marti, 5. Nigeria. Un preot catolic a fost răpit și ucis.

Marti, 5. Turcia. O asociatie americana avertizeaza despre persecutia in masa a Crestinilor in Turcia.

Miercuri, 6. Kenia. Un grup de militanti islamici au ucis patru Crestini.

Vineri, 8. Pakistan. Un Crestin de 17 ani a fost ucis de un coleg de scoala musulman.

Sambata, 9. China. După ce un grup de musulmani au ucis doi misionari Crestini, autoritatile au intensificat persecutia asupra Crestinilor.

Luni, 11. Nigeria. Un grup de musulmani au ucis 20 de Crestini, parte din ei copii.

Vineri, 15. SUA. O profesoara a aratat elevilor de la liceu un videoclip care incurajeaza homosexualitatea.

Luni, 18. Pakistan. Un Crestin de 27 de ani a fost condamnat la moarte fiind acuzat ca a adus blasfemie impotriva profetului musulman printr-un text pe telefon.

Sambata, 21. SUA. O agentie guvernamentala a pus pe lista neagra un cuplu pentru ca au refuzat sa poarte insemnele miscarii gay.

Vineri, 22. SUA. O curte de justitie a pronuntat ca un cuplu Crestin care lucreaza in industria cinematografiei trebuie sa filmeze o nunta homosexuala, in ciuda convingerilor lor religioase.

Duminica, 24. SUA. Un individ inarmat a intrat intr-o biserica Crestina si a impuscat 7 persoane, dintre care una a decedat.

Marti, 26. Egipt. Un grup de musulmani, infuriati de un apel de pe Facebook ca Isus sa atinga inimile teroristilor, au ranit patru Crestini si au distrus mai multe case si masini ale acestora.

Vineri, 29. SUA. Templul satanic ii indeamna pe inchinatori sa-i caute pe Crestinii care refuza sa pregateasca tortul de nunta pentru homosexuali pentru a le comanda prajituri pentru satan.

Profetie: apostazia Crestinismului.

„Dar Duhul spune lamurit ca, in vremurile din urma, unii se vor lepada de credinta, ca sa se alipeasca de duhuri inşelatoare si de invataturile dracilor...” (1 Timotei 4:1).

Implinire:

Joi, 21. SUA. O biserica menonita devine prima denuminaune care a numit in functia de pastor conducator o lesbiană.

Vineri, 22. Anglia. Capul Bisericii Anglicane, Justin Welby, a transmis unei familii Crestine care doreste sa-si retraga copilul de la scoala datorita prezentei copiilor transsexuali, ca nu au niciun motiv de ingrijorare din cauza asta.

Profetie: ca in Sodoma

„Ce s-a intamplat in zilele lui Lot se va intampla aiudoma ... Tot asa va fi si in ziua cand Se va arata Fiul omului.” (Luca 17:28-30).

Implinire:

Miercuri, 7. Anglia. O scoala elementara a decis impunerea aceleiasi uniforme atat baietilor cat si fetelor pentru a promova „egalitatea intre genuri”.

Vineri, 8. Anglia. Armata prezinta o noua campanie de incurajare a militatilor sa-si afirme public identitatea homosexuală.

Miercuri, 11. SUA. Colegiul Spelman este al doilea colegiu de fete care isi deschide portile pentru elevii transsexuali.

Luni, 18. SUA. Conform unui studiu recent, numarul imbolnavirilor cu SIDA a crescut in randul bisexualilor si homosexualilor tineri.

Luni, 18. SUA. Parintii copiilor inscrisi la o scoala din California protesteaza impotriva faptului ca li se predă copiilor lectii despre identitatea transsexuală si ca un baietel le-a fost prezentat ca fiind fetita fara sa fie anuntati inainte.

Marti, 19. Israel. Guvernul a anuntat o schimbare de lege pentru a permite cuplurilor de homosexuali sa adopte copii.

Duminica, 24. Anglia. O universitate i-a refuzat unui cercetator sa studieze cazurile persoanelor care au regretat oprație de schimbare de sex si au revenit la sexul cu care s-au nascut, motivand ca „poate fi in detrimentul reputatiei institutiei.”

Vineri, 27. Anglia. Un recent scrutin a concluzionat ca o treime din tinerii cu varste curpinse intre 16 si 22 de ani se identifica ca fiind bisexuali sau gay.

Sambata, 28. SUA. Cel puțin un recensământ va include o întrebare legata de orientarea sexuală.

Profetie: moartea in masa a animalelor.

„De aceea, fara se va jeli, toti cei ce o locuiesc vor tanji impreună cu fiarele câmpului si pasările cerului; chiar si pestii mării vor pieri.” (Osea 4:3).

„Pier vitele si pasările din pricina răutății locuitorilor.” (Ieremia 12:4).

Implinire: In luna septembrie 2017 au avut loc 35 de evenimente de moarte in masa a animalelor.

Vineri, 1. Portugalia. Un număr enorm de pești morți au fost descoperiți în râul Keelung.

Sâmbătă, 2. China. Moarte masivă a peștilor dintr-un râu din Xinmin.

Luni, 4. Macau. 3 tone de pește mort a fost descoperit în apale din Fai Chi Kei.

Mărti, 5. Africa de Sud. Mii de rațe au murit datorită gripei aviare în Cape Town.

Mărti, 5. Mexic. Mii de animale au murit datorită unei furtuni din Baja California.

Sâmbătă, 9. SUA. Sute, posibil mii de vite au murit datorită unei furtuni în Texas.

Duminică, 10. Peru. Peste 30 de lei de mare, peste 40 de păsări marine și 2 broaște țestoase au fost descoperite moarte în Talara.

Luni, 11. Wales. Peste 100 de păsări marine au fost descoperite moarte pe o plajă din Pembrokeshire.

Mărti, 12. Spania. 34 de delfini și 27 de broaște țestoase au murit anul acesta în Almeria.

Mărti, 12. Tanzania. 42 de hipopotami au murit datorită unei boli din Parcul Național Ruaha.

Mărti, 12. SUA. Peste 800 de păsări de mare au murit pe o insulă din Marea Bering.

Miercuri, 13. Cuba. Sute de flamingo roz au murit datorită uraganului Irma.

Joi, 14. Germania. Moarte masivă a peștilor în Marea Baltică.

Joi, 14. Nicaragua. Peste 15 broaște țestoase au fost descoperite moarte pe plaja din Carazo.

Vineri, 15. Irlanda. 201 balene și delfini au murit anul acesta, fiind un record.

Mărti, 19. Canada. Sute de păsări au fost descoperite moarte în Alberta.

Miercuri, 20. Franța. 30.000 de pești au fost descoperiți morți într-o fermă din Finistere.

Miercuri, 20. Ucraina. 5 delfini morți au fost descoperiți pe o plajă din Kinburn Spit.

Joi, 21. SUA. 47 de delfini au murit anul acesta în Gulf Coast; oamenii de știință sunt îngrijorați.

Vineri, 22. 1000 de căprioare au murit datorită unei boli în Pennsylvania.

Duminică, 24. Spania. 14 delfini morți au fost descoperiți în Marbella în ultimele 10 zile.

Mărti, 26. Puerto Rico. 2 milioane de păsări au murit în Aibonito datorită uraganului Maria.

Mărti, 26. Portugalia. Sute de pești morți au fost descoperiți într-un râu din Viseu.

Mărti, 26. Indonezia. Mii de păsări au murit dintr-o dată în Bali.

Joi, 28. Indonezia. Sute de tone de pește mort a fost descoperit în Cianjur.

Sâmbătă, 30. SUA. Mii de pești morți au fost descoperiți în Maryland.

Profetie: Dezastre climatice ca urmare a intervenției negative a omului în natură; fenomene stranii..

„a venit vremea ... să prăpădești pe cei ce prăpădesc pământul!” (Apocalipsa 11:18).

„Și pe pământ va fi strâmtorare printre neamuri, care nu vor ști ce să facă la auzul urlatului mării și al valurilor.” (Luca 21:25).

„Pe alocuri vor fi mari cutremure de pământ, foamete și ciume.” (Luca 21:11).

Împlinire:

Mărti, 5. Anglia. Părți din sud vestul țării sunt din nou inundate după ploile torențiale.

Duminică, 10. Italia. Cel puțin 6 oameni au murit și alți 2 sunt dipăruți după furtuna și inundațiile din Livorno.

Vineri, 1. India. Aproape 50 de oameni și-au pierdut viața în inundațiile din Mumbai.

Mărti, 5. A fost declarată starea de urgență în Caraibe datorită uraganului Irma.

Vineri, 8. SUA. Incendiile de vegetație au poluat aerul foarte tare.

Sâmbătă, 9. SUA. Alte peste 700.000 de persoane din Florida au fost evacuate din calea uraganului.

Luni, 11. SUA. Uraganul Irma a determinat schimbarea geografică a plajelor din Long Island și Bahamas.

Mărti, 12. Croația este lovită de inundații catastrofale.

Miercuri, 13. Mexic. Numărul victimelor din urma cutremurului de 8.1 a crescut la peste 400 de persoane.

Duminică, 17. Mexicul este alertat de apropierea furtunii Norma.

Duminică, 17. Japonia este afectată de furtuna tropicală Talim.

Mărti, 19. Polonia. Orașul Elblag a fost inundat după ploi torențiale.

Miercuri, 20. Puerto Rico este devastată de uraganul Maria care a provocat și alunecări de teren.

Vineri, 22. SUA. Furtuna Jose a provocat inundații în Carolina de Nord și Massachusetts.

Joi, 28. Grecia. Insula Samothraki a fost inundată după ploi torențiale.

Vă invităm să vizitați și site-ul www.lectiicubiecte.ro, loc de unde veți putea parcurge materiale special concepute de noi pentru copii și părinți. Efortul nostru este de a pune la dispoziție noi materiale în fiecare zi.

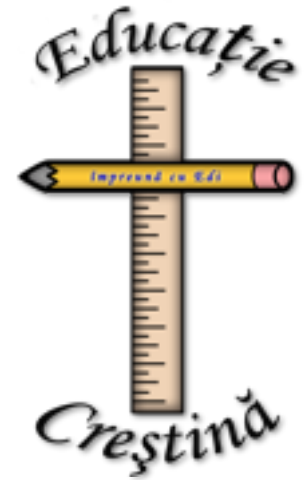
Vă invităm să vizitați și site-ul www.edy.hu, loc în care am debutat un proiect care este numai în fază de început. Pentru moment acolo puteți asculta și descărca în mod gratuit înregistrări audio ale unor cărți creștine pentru copii. În decursul timpului, pe site-ul www.edy.hu vor fi disponibile tot mai multe materiale pentru cei mai mici și pentru cei mai măricei. Dacă doriți să primiți notificări despre materialele noi pe măsură ce vor fi disponibile, vă rugăm să ne scrieți la adresaedi@gmail.com pentru a ne comunica adresa dumneavoastră și orice alte gânduri și sugestii legate de acest proiect.

Vă așteptăm să ne vizitați și pe site-ul www.divinavindecare.ro, un loc în care veți găsi multe resurse creștine.

La secțiunea **Revista** puteți găsi toate numerele revistei **Divina Vindecare**, de la primul număr din ianuarie 2010, până în prezent. Vă încurajăm să le descărcați pe computerul personal sau să le citiți online pe toate pentru a vă bucura de articole ce tratează doctrinele fundamentale ale creștinismului numai în lumina Sfintei Scripturi având ca scop unic acela de a înțelege care este calea practică prin care putem avea o relație personală cu Dumnezeu Tatăl și cu Singurul Său Fiu născut, Domnul Isus Hristos.

La secțiunea **Cărți** puteți găsi, pe lângă Sfânta Scriptură în format electronic, peste 30 de titluri ale unora dintre cele mai utile și profunde lucrări creștine. Printre subiectele analizate în aceste lucrări se numără cel al neprihănirii lui Hristos care se poate obține în mod practic de fiecare dintre noi prin credința în Cuvântul lui Dumnezeu, cel al Bisericii lui Dumnezeu în lumina Sfintei Scripturi, și altele. Cărțile pot fi descărcate gratuit.

La secțiunea **Media** puteți găsi diverse studii și prezentări în format video și audio, prezentări care abordează unele dintre cele mai importante aspecte ale Evangheliei Domnului Isus Hristos. Toate aceste studii pot fi descărcate gratuit. Secțiunea **Visteria** este scrisă de voi, cititorii noștri. Această secțiune reprezintă visteria siteului nostru; aici colectăm cei doi bănuți ai văduvei sărace, talantul robului care a decis să nu-l mai țină îngropat, paharul cu apă rece pentru micuții Domnului, pâinile și peștii copiilor care doresc să le ofere Domnului Isus sub forma experiențelor personale pentru ca El, binecuvântându-le, să le transforme în mijloace pentru a potoli setea și foamea multor suflete. Trimite-ne experiența ta, descoperirea pe care Dumnezeu ți-a făcut-o în studiul personal, o speranță pe care o ai în inimă, versuri sau o cerere de ajutor la adresa divinavindecare@gmail.com iar noi o vom publica acolo pentru a sluji ca ajutor altor suflete aflate în nevoie.

Linkuri utile

[Hitböl hitbe](#)

[Revelation 14:12](#)

[Heilung in Christus](#)

[Restoration Ministry](#)

Ne puteți urmări și pe canalul Divina Vindecare de pe **YouTube** (copiind în browserul dumneavoastră următorul URL: <http://www.youtube.com/user/DivinaVindecare?feature=mhee>) unde găsiți toate materialele video la diferite rezoluții. Înscrieți-vă la canalul nostru YouTube apăsând butonul „Subscribe” pentru a primi în mod automat știri de fiecare dată când postăm noi prezentări. Aceste prezentări video au fost înregistrate începând cu anul 2006 și tratează diverse aspecte ale Evangheliei strict din punct de vedere biblic. Pentru a câștiga o înțelegere cât mai bună, vă recomandăm să le urmăriți în ordine cronologică. Vizionare binecuvântată!

Nr. 93 Septembrie 2017

Tiraj 730 exemplare

Scopul revistei Divina Vindecare este acela de a-i motiva pe cititori să se dedice fără nici o rezervă pregătirii personale pentru revenirea Domnului Isus Hristos printr-o relație directă și personală cu Mântuitorul. Revista Divina Vindecare este tipărită lunar și este trimisă gratuit oricui dorește. Multiplicarea este nu numai permisă, ci și puternic încurajată. Pentru orice informații și alte materiale, vă rugăm să ne contactați.

